

EL DEMÓCRATA

ORGANO DE LA COALICIÓN LIBERAL DEMOCRATICA

Número suelto, 10 cénts.

Saldrá los domingos

Semestre, 1'25 ptas.

Los trabajos insertos en este periódico, se publican bajo la exclusiva responsabilidad de sus autores.

Redacción
Calle de Corró, 96

Administración
Calle de Clavé - Imprenta

Anuncios a precios convencionales
No se devuelven los originales

Problemes socials

Quan en l'any 1916 va estallar una formidable vaga ferroviària en els Estats Units, va ésser nomenat àrbitre per a resoldre dit important conflicte, el President d'aquella República, Mr. Wilson.

En un dels *considerandos* del lluminós dictamen que elaborà, deia que *el treball és més que una mercaderia, perquè el treball d'un home, forma part de la seva vida.*

Aquesta admirable sentència, no solament marcava l'esperit altament altruista i justicier de l'admirable professor, sí que també responia d'una manera palesa a l'ambient creat en els Estats Units per la modernització d'aquella terra, en tots els ordres, però d'una manera notable, en el què aquells grans industrials i comerciants, per a no ferir susceptibilitats de cap mena, designen amb el nom de *millorament industrial*.

Aquesta frase, d'extraordinària latitud, comprèn totes les concessions i millores implantades en les indústries d'aquella terra, ja aconseguides per les organitzacions obreres, concedides sense cap sol lícit pels patrons, o obligades per la legislació social de l'Estat.

En aquest ordre, és d'una significació singular, l'amplitud aconseguida i l'activitat amb que es procedeix, sols explicable en un poble com aquell, que en el curtíssim termini de cinquanta anys, de nació eminentment agrícola ha passat a ésser la primera nació industrial del món, amb la particularitat, que, a l'ensens d'aquesta immensa creació, ha esdevingut una transformació grandiosa en la fesomia industrial, anul·lant o convertint les modestes indústries o tallers, en aquestes empreses poderoses qual descripció produeix estranya sorpresa, i en alguns esperits certa incredulitat.

I aquestes grans empreses, d'una capacitat econòmica i industrial potentíssima, i amb abundància de medis de totes classes, han estudiat tot un sistema de millorament industrial, en el que, demés d'atendre en primer terme les necessitats materials i morals dels obrers, han aconseguit, estimulant la perfecció de les condicions d'aquests, educar-los en una perfecció productiva, en quantitat i en qualitat, que fa que l'indústria nord americana sigui avui un perill molt gros per a totes les indústries europees. En el programa del partit republicà, que ha guanyat les eleccions últimes, derrotant als amics de Mr. Wilson, hi figura la prohibició d'exportar cotó en rama, amb lo qual l'indústria dels filats d'Europa rebria una ferida de mort. I no tindria res d'estranyar, el dia que això fos un fet, que s'autoritzés la sortida de dita matèria solament transformada ja en tela.

L'estudi del millorament del factor obrer, es porta amb meticolós cuidado, tenint en compte els tres següents aspectes: moviments

del personal, import i paga del jornal (que no es fa, en molts casos, cada dissabte, on se cobra per setmanes, ni cada fi de mes, si és per mesos) i condicions del taller o fàbrica.

I dintre del què allí s'entén per millorament industrial s'hi té en compte d'una manera particular tot quant se refereix a previsió, educació i recreo, amb una varietat tant extensa, en determinats casos, que dona veritablement la sensació de que ja és possible millorar-ho més i d'una manera general, el què es refereix a higiene, allotjament i altres varis, tots ells interessants de debò.

Es digne d'estudi, i d'una oportunitat indiscutible, el coneixement de l'assombrós desenrotllament que en aquest ordre ha obtingut l'indústria del Nord d'Amèrica. Comprentent-ho així, el benemèrit Institut Nacional de Previsió va encarregar un detallat estudi de l'indústria d'aquell país a l'il·lustrat enginyer senyor López Valencia, qui redactà una interessantíssima memòria que ens permeterem glossar en successius articles, per a que dintre l'insuficiència de nostres medis, aportem també el nostre gra de sorra; el més petit de tots en l'obra d'escursament de distàncies que s'imposa, si volem que el món fassi via cap el seu just millorament.

Curt, clar i català

Contestant als comentaris de «La Veu del Vallès» del nombre corresponent al dia 20 del que cursa, diem;

Que «El Vallès Nou» no va criticar per a res els comptes municipals publicats per l'Ajuntament d'aquesta vila, i en canvi foren comentats per aquest modest periòdic.

Que en Torras no ha parlat mai a en Jordana del pont que ha d'unir Vallromanes i Monsornès amb Montmeló, i per tant, no pot ésser cert que aquell *peix que es porta l'oli*, segons diu «La Veu del Vallès», contestés el què li atribueixen, fins ofenent a pobles com Bigas i Canovelles, que, entre altres dignitats, poden ostentar la de que el primer ja fa temps aconseguí la independència, i el segon, encare que no en fa tant, no obstant, disfruta ja d'aquest benefici, deslligant-se ambdós del jou del caciquisme *lliguero*, que d'una manera particular a Canovelles robava, estafava i falsificava en forma que sols poden avalar els defensors del caciquisme que tants anys imperà en aquesta vila.

Que en el cas del pont d'aquesta vila, i per a que l'Ajuntament podés adelantar determinades quantitats, degueren prendre's certes precaucions, aconcellats per l'innoble procedir dels *lligueros* en altres comptes, que si convé detallarem.

I per últim, en el referent a aventatges econòmiques ofertes al *digníssim conceller romanista, senyor Xuclà*, direm que nosaltres no

sabem fer ni farem mai el què és patrimoni dels cacics d'aquesta vila; i prova de que això que diuen és fals, que ni en Xuclà, ni en Serra, s'han atrevit a fer cap acusació en Consistori, demostrant que són, políticament parlant, uns falsos i uns covards.

M. i T,

En Serra i el seu «Boby»

Des de que surt «La Veu del Vallès», periòdic nacionalista i *lliguero* que veu la llum pública a Cardedeu i que malparla d'en Torras i defensa l'odiós caciquisme d'en Tardà i en Barangé, que en cada nombre, (n'han sortit 6 ó 7), en Serra, per boca del seu *Boby*, a qui ell anomena *Nasi*, insulta a tort i a dret sense mirar que pot ser un dia li espatllem el *ninot*, o bé li esbotzem els orgues de la seva *ventriloquia* insubstancial, cançonera i avorrida.

En Serra (ell s'anomena *senyor Gregori*), a imitació dels més celebrats *ventrílocuos* ha inventat un *Nasi* que fa partir de... fàstic, i que en res s'assembla al distret i xistós *Boby* ni a l'enginyós i famosíssim *Lloro*. El senyor Serra, vui dir *senyor Gregori* fugint del bon gust i l'ironia, (coses renyides amb els tontos), ha fet del seu *ninot* una grollera *caricatura* dels d'en Martín i en Sanz; aquells parlen — per boca del seu amo — amb intencionat humorisme, i a voltes, tot fent riure, *moceguen*; però l'infeliç *Nasi*, creació burda i ordinària d'un *senyor Gregori* qualsevol, no solament parla per boca de *ganso*, fent el tonto i l'animal, sino que, mancant-li el bon gust i l'ironia, les ha agafades per insultar grollerament, i els seus xistus i agudeses són el tractar de «poques vergonyes», «embusteros», «trafandes» i demés adjectius de *cajón*, a qui, com nosaltres, per higiene, ens hem imposat combatre certes *campanyes periodístiques* contra aquests anònims *senyors Gregoris*, que *es veu que fan com les rates pinyades que la claror els molesta i no més voleien quan es fosc, i procuren apagar els llums perquè no els vegin tal com són, i volen que la claror fugi d'ells...*

—Oi, *Nasi*?

Aquests *senyors Gregoris*, que tenen teulada de vidre i inventen un *ninot* per a que sembli que ells no'l fan són els mateixos de sempre; és dir, i concretant, és sempre el mateix *Gregori*, amb la pipa o sense; és aquell pretensió i petulant personatge que, corrent de fracàs en fracàs, vol refugiar-se, a l'últim de tot, en el *periodisme*, i busca l'acolliment que puguin donar-li en la política xorca i desgraciada que intenten ressucitar dos funestos vividors, assessorats pel Diputat a Corts del districte, i apoiats i ensinestrats interessadament pel mateix senyor Lligé.

En Serra, a imitació d'en Martín, ha inventat un *Nasi*.

Nosaltres, parodiant a en Sanz, *farem un lloro...*

I veurem qui canta més clar: si el pagès d'en Serra, o bé el nostre lloro, que des d'ara podem assegurar que no serà pas mut...

EL CABALLERO OSADO

A una insidia

Asqueados, hemos leído un «comentario» en «La Veu del Vallès» en el que se refiere a unos supuestos ofrecimientos hechos al concejal señor Xuclá mediante su adhesión a determinada política, y que a pesar de representar ventajas de carácter económico para aquel edil, habían sido rechazadas.

Con esta insidia se pretende poner en entredicho la moralidad de la mayoría del Ayuntamiento, pero no se consigue más que evidenciarse y caer en el más espantoso de los ridículos; porque la cosa es bien clara: o mente a sabiendas el autor del referido comentario, o faltamos a la verdad nosotros al tachar de indignas, por falsas, las imputaciones hechas.

Aguardamos pues, que con la responsabilidad de su firma, no de otra manera, diga quien fué, Alcalde o Concejal, que le hizo ofrecimientos, que importaban ventajas económicas, a trueque de un cambio de política.

Y conste que no nos avenimos a que den la callada por respuesta, pues ello implicaría una cobardía tal que nos veríamos precisados a tirar de la lengua a quien por circunstancias especiales viene obligado a responder de la tal infamia.

Carta a l'Estevet

Comprens, Estevet, el teu afany per saber coses de la vila. Es la dèria de tots els que, tant granollerins com tu, l'havem enyorada, en ésser lluny d'ella. El què no comprens tant, és que tu, que sabs de què te les heus, me demanis que en contar-te coses deixi de banda çò que hom en diu política. Home; què et podria dir, si aquí tot n'és de política, i el què no ho és, ho sembla?...

O sino, entera't d'aquests capítols de la nostra vida de poblet.

I. — L'«Orfeó Granollerí», fa poc va fer venir a En Marius Mateo, un violinista català que ens va agradar molt. Bé, doncs; anunciar aquell concert els de la Unió i indignar-se els de Cal Baté va ésser tot hù. I així, a la mateixa hora que l'un tocava a la sala d'abaix, a dalt els esperits selectes feien art (art del més fi) per medi d'una cupletista, a la qual podia admirar-se de franc. Que tu ja ho sabs com som aquí: posats a fer cultura, en fem feina.

II. — Al Casino — petit oasi nascut en la esterilitat de les nostres discòrdies polítiques — hi ha un grup d'aficionats que de tant en tant hi fan Teatre Català. I el fan amb excel·lents actrius. *La mare, Els savis de Vilatrista, Foc nou, Gent d'are, El pati blau, L'alegria que passa* .. són obres que honoren la nostra escena, oi?; doncs ni els diaris locals que defensen la moral religiosa, ni els que lluiten per la causa de Catalunya, gairebé han dit mai ni una paraula dels aficionats del Casino, que sembla haurien de merèixer almenys l'apreci dels amants del terrer.

En canvi, moralistes, nacionalistes i regionalistes han cantat a l'unissò un himne d'alabances a altre grup d'aficionats que conreen el gènere chico. Fins «La Comarca», oblidant-

se que és Quaresma — temps de quietut i recolliment, — ha sortit de casa per a fruit tal devassall d'art. Però qui ha batut el record, amb la vista fixa en la direcció de la companyia, és aquell subjecte que, no podent tornar a La Garriga amb l'Orfeó de la Unió, s'esplaiava fent art des del diari d'en Lligé, de Cardedeu. Es que l'home hi deu veure un negoci a fer.

III — Ja sabs tu que en la vetlla del Dijous Sant és costum de cada any, d'ensà que al teatre no s'hi fa la Passió amb ballarines, que al cafè de la Unió s'hi dona un concert d'orquestra; i també et recordaràs que a Cal Baté mai s'havia fet res, en aital diada. Doncs bé; enguany l'Orfeó Granollerí va organitzar un altre concert, per a aquella nit, amb el «Quartet Renaixement», que davant d'un públic mascle va interpretar magníficament a Mozart, Mendelssohn, Beethoven i Borodin; i naturalment, a la mateixa hora, en el cafè de Cal Baté s'hi feu concert també, amb *Música, lux y alegria*.

IV. — A Vich s'ha estrenat el poema simfònic d'en Morató, *El Miserere*. I com que el sanyó Serra és molt amic del nostre amic i conveí, va anar a Vich per a ésser a l'estrena. Però el sanyó Serra no en deu haver dit res a ningú, perquè ni «La Veu del Vallès» n'ha dit una sola paraula.

Què amigós tiene en Benito, veritat?

V. — Dijous d'aquesta setmana a la sala de Cal Baté s'hi feu música da camera, però amb un joc de tapadores en forma de piano. Pianista, en Frankfurter; i en Gálvez amb son violoncel. Molt pocs espectadors; i entre ells els més significats organitzadors dels dos concerts donats a la Unió dies abans i que els Amics de la Música, la Lux y la Alegria de Cal Baté intentaren reventar. Això a tu no t'estranyarà; com tampoc trobaràs fòra de tò que demà que a la Unió és doni un altre concert, a Cal Baté fassin putxinell's o cameta.

A les dones de Granollers, encare no els agrada la música, per la mateixa raó que a un oncle de la dona d'un amic no li agradaven les figures; perquè mai n'havia tastat. Jo crec, per això, que de mica en mica els anirà entrant i que aviat anar a concerts no serà pecat.

Junt amb aquesta, t'envio una proclama de pau i germanor que ha servit d'anunci del concert Gálvez. No t'hi entreneixis, que no serà res.

PLÀCID

A la "greña"

En veritat, és espatarrant el què succeeix a nostra vila, en matèria de catalanisme, regionalisme o autonomisme. Són dotze, i mal avinguts.

Are, prèviés qualques escaramuzas entre els dos periòdics porta-veu del catalanisme — bé, això és un dir; ja que en veritat l'un és l'orgue d'en Lligé a Cardedeu, i l'altre serveix d'esbarjo a un estol de joves idealistes — s'és iniciada una forja campanya quina virtualitat no serà altre que la de fer cridar a capítol als de la Joventut Nacionalista — gairebé correligionaris nostres, segons el conseqüent (?) Serra i Dachs — per a fer-los jurar la constitució, o el què és el mateix, cantar les excel·lències d'en Barangé i en Tardà, veritables representants del diputat a Corts per aquest districte.

Llegint «La Veu del Vallès» no podíem menys que somriure, en veure la condemna-ció feta als que, per taules de cafè i en presència d'adversaris polítics critiquen a en Lligé; i, talment com visió cinematogràfica, s'ens apa-

reixia l'inquiet Serra i Dachs, tant prompte a can Camillo, com a can Peret Sala, jurant i perjurant que en Lligé no seria més diputat per Granollers, car la seva desgraciada actuació política havia servit solament per a donar èxits a en Torras. Però és que allavors es creia l'inconmensurable Serra, que havia renyit de debò amb en Barangé, i ja retallava el seu «Home funest» per a que li publicués «Foc Nou» o EL DEMÒCRATA, i no venia d'un pam.

Nosaltres creiem en la bona fè de la Joventut, mentres no se'ns demostrí el contrari; i pel mateix, els augurem sèrios disgustos, car els elements directors de la Lliga Regionalista, com són pràctics i hàbils en matemàtiques, donaràn patent de superior catalanitat a aquells que en unes eleccions generals sàpiguen portar-los els vots que suma en Barangé a Granollers, sense considerar si això compromet o no la política d'honradesa i moralitat que ha vingut pregonant i que, dit sigui de pas, no havem pogut veure ni a Granollers ni a cap dels pobles del districte.

Si volen ésser cotitzats, els joves nacionalistes, en les altes esferes de la política en que militen, imitin a en Serra i Dachs: particularment diguin el què pensin de la política i administració dels Barangé, Tardà i companyia; però oficialment sumin-se a les forces caciquistes i tinguin la seguretat de què en Lligé, i fins la Lliga de Barcelona els ho agrairà i els concedirà, almenys, tanta bel·ligerància com al mateix Serra, en tots aquells assumptes en que no s'hi entravessin en Tardà o en Barangé, o qualsevol altre electorer de baixa estofa que pugui sumar un grapat de vots en favor d'en Lligé o altre candidat que vulgui imposar-nos el centre de la plaça de la Cucurulla en les properes eleccions a Corts.

GRAM

A EN SOL-FA

crític teatral de «La Veu del Vallès»

(Accedint a precís del conegut aficionat al teatre don Vicenç Boix, donem acollida a aquest escrit seu, que no li ha sigut admès per a publicar-se en La Veu del Vallès).

Ara que ja és passada la Quaresma, tinc temps de contestar-te a les crítiques teatrals i imparcials que sempre noto en tos treballs de crític; vaig a fer-ho.

No t'hauria dit res pel buid que intentes fer a l'entorn meu, perquè ben lliure n'ets; més havent-me al ludit de frente en el número del 6 d'abril, vaig a contestar-te.

Per a tota la companyia fou sempre un èxit la temporada, segons tú; els aplaudiments foren per tots, menys per a son Director, que malmestia les obres; tenint ell la culpa de que no sortissin arrodonides, encare que tots ho feien de primera. Així, alguna cosa hi devia fer el Director!...

Comprens que quan un se presenta en públic, val més estar bé que malament amb el que fa la crítica i al dirigir-me a tú no ho faré d'altra manera que suplicant-te que siguis agraït i procuris recordar-te algunes de les moltes vegades que t'he perdonat. Allavors pot-ser seràs més indulgent i imparcial; no intentant molestar-me ni cuidar-te de mí.

Entre molts altres cassos, recorda't de quan, essent president de l'«Orfeó Granollerí», en la reunió que es celebrà per tractar d'anar a Sant

Feliu, al preguntar jo qui tenia dret a anar-hi, me contestares que no més els cantants, puix que a Sant Feliu pagaven els gastos. I efectivament, «La Unió Lliberal» va haver de batre dues mil pessetes de la caixa de la germandat, *amen* del deute que es deixà allí, a Sant Feliu; i et vaig perdonar l'ensarronada.

Recordat del què't passà el dia de la inauguració de l'Orfeó, quan, al llegir la carta de l'eminent mestre Millet, que ho feies pèssimament, com sempre, sortires amb allò de que «amb palla i amb temps es maduren les herbes»... I t'ho vaig perdonar també; qui no t'ho perdonà fou el públic, que te les va fer menjar les herbes...

Fa poc temps sortiren uns programes grans, amb unes lletres de pam, que les més llargues venien a dir: *Historial de l'Orfeó*, fet per tu; i vaig dir-me: Are... are... are en farà una de ben feta... i no vas saber què dir, i el públic va reconèixer, i fins tu mateix, que ets un fresc. Me feres llàstima i et vaig perdonar.

Recordat quan en el periòdic de que tu ets corresponsal hi aboques el tinter alabant-te a tu mateix, pensant que ja tens morta l'àvia. I t'he perdonat.

Recordat que, no tenint coneixement escènic ni saber declamar el més petit treball literari, has figurat com a director en agrupacions d'aficionats; no havent arribat mai a ésser ni com el més petit aficionat meu, ja que aquests a força d'estudi podran arribar a ésser el què tú no ets ni seràs mai... I t'ho he perdonat.

Ja veus quantes vegades t'he perdonat i he fet els ulls grossos per tú i per les teves trifugues. Però *Solfas*, allò de La Garriga, no vaig poder tapar-ho: t'acusaven d'haver defraudat diners, i com que tu no provares el contrari de cap manera, no vaig saber com defensar-te. I *Solfas*, si et varen expulsar de La Unió d'aquella manera tant trista, no és que jo no et sapigués defensar; és que tú no vas portar cap dato ni cap medi per a desmentir aquella acusació. D'aquí plora la criatura; i d'aquí la quimera en contra meu. Perdona'm per això, una vegada; ja que tant t'he perdonat; no siguis desagrafit; perdona'm i quan me vulguis molestar injustament mideix-te tu primer i canviaràs de conducta.

El director de la Joventut Alhambrina
des de sa fundació
VICENÇ BOIX

Granollers, 26-4-19.

MÚSICA

En la nit del dijous, dia 17 d'aquest mes, va presentar-se per primera volta davant de nostre públic, el famosíssim «Quartet Renaixement», compost pels notables professors senyors Toldrà, Recasens, Sánchez i Planàs. Aquest acte fou organitzat per l'«Orfeó Granollerí», i tingué lloc en son estatge de «La Unió Lliberal».

Hi havia certa espectació entre els pocs iniciats en la bona música per a escoltar el màgic encís i galanura del ranci romanticisme de Mozart, la suprema elegància i suavitat melòdica del sentimentalisme romàntic de Mendelssohn, i la grandiosa impetuositat, que a voltes devalla en furor i apassionament d'angoixa, per a romandre més tard en un fi humorisme, del colós, del formidable sord de Bonh, l'excels i màgic Beethoven.

La temensa que es tenia per si agrada-la o no aquesta música, fou desvanescuda així que

el «Quartet» atacà els primers compassos de l'*Allegro vivace assai* del diví Mozart, entrant de plè el públic en l'encís d'aquella màgica sonoritat, patentitzant-ho amb un silenci sepulcral que deixava oir fins els més petits detalls de la partitura mozartiana.

De l'autor del *Somni d'una nit d'estiu*, feu bisar-se el segon temps, qual *Cazonetta* aplaudí estrepitosament el públic, ja familiaritzat amb el nou aspecte d'aquella música incomparable que per molts resta incompresa, per la seva disort, més que per la de l'art mateix. Mendelssohn triomfà. i amb ell els quatre joves i simpàtics músics que per l'art veritable tant se sacrificuen i tants i tants aplaudiments hi porten conquerits.

Els quatre temps de l'obra *beethoveniana* foren matitzats primorosament pel «Quartet» que feu brollar de sos instruments les diverses sonoritats, amb una pastositat fresca i masele que captivà als oients des del primer moment; i Beethoven fou consagrat a Granollers per a sempre més.

Per a acallar les efusives mostres d'entusiasme que amb grans aplaudiments exterioritzà l'auditori, per l'afiligranat treball dels il·lustres músics, varen donar-nos tóra de programa el *Nocturn* del Quartet n.º 2 de Borodin. Aquesta obra sorprengué de tal faísó als allí congregats, que de moment va nàixer l'idea d'organitzar altre concert pel mateix «Quartet» a base d'obres del gran músic rus; i aquest no creiem sofreixi ajornament, per quant són molt falagueres les notícies que tenim dels treballs portats a cap per a que sigui un fet tanta bellesa.

Comiat, grans músics!

A reveure, simpàtics amics del «Quartet Renaixement»!

RAC.

LOCALES

Este número ha sido sometido a la previa censura militar.

Nuestro ilustre y particular amigo, el bene mérito hijo de esta villa, don Ginés Pereantón, ha sido nombrado miembro de la Junta que ha de llevar a cabo la erección de un monumento en Tarragona al que fué Arzobispo de aquella Diócesis Dr. Antolín López Peláez.

Para solicitar la inclusión o exclusión en las listas de electores incluibles o excluibles, estarán de manifiesto hasta el próximo 5 de mayo en la secretaría de la Junta Municipal del Censo (Juzgado municipal), las rectificaciones hechas a las mismas para el ejercicio del presente año.

Víctima de cruel enfermedad, falleció el 24 de los corrientes, el joven don Francisco Serra Muntaner. El entierro del malogrado joven resultó una sentida manifestación de duelo, prueba potente de las grandes simpatías de que en ésta gozaba el finado.

A sus desconsolados padres y demás familia les testimoniamos el sentimiento de nuestro pesar.

Ha sido muy comentada la ausencia de *Martín* en la última velada que celebró su or-

feón; asegurándose que se ha quebrado la armonía entre él y sus compañeros de junta directiva, por mor de no acatar éstos su dictadura, al pretender despedir al conserje, sin motivo alguno, pero con el loable fin de dar dicho empleo a su hermano *Julián*.

Por falta de espacio, dejamos de publicar la lista de suscripción abierta por el «Orfeó Granollerí» a favor de la familia del joven Juan Benet, socio del *Orfeó Catalá*, muerto en el Hospital de Barcelona, víctima de deplorables sucesos ocurridos en dicha ciudad hace algunos días.

La cantidad recaudada asciende a 101'05 pesetas.

Viéronse muy concurridas las funciones que la compañía Torres-Castillo dió los días de Pascua, en el teatro del Casino de Granollers.

Representáronse, el domingo por la noche, las comedias «En Cuerpo y Alma» y «La Victoria del General», y el lunes por la tarde «Mañana de sol» y «El gran tacaño», dejando algo que desear el conjunto de la compañía en la interpretación de estas obras.

El lunes de Pascua, la orquesta La Moderna dió un escogido concierto, en el café de La Unión Liberal, interpretando una hermosa fantasía de «Sansone et Dalila», estrenándose además «El Canto del Ruiseñor», de Sarasate, difícilísima producción para violín que valió al amigo Coma una ovación como pocas se han oído en Granollers.

El mejor jabón

MARCA

EL 050

De venta en todas partes

Estampes i Recordatoris

de la

Primera Comunió

EXTENS ASSORTIT EN LA

Impremta Garrell

Vistes de Granollers

Nova sèrie de targetes postals

Preu: 10 cènts. :: Àlbums de 20 postals, 1'50

De venda a la

Impremta Garrell

Imp. Garrell : Granollers : Teléfono 117

Materiales Eléctricos A. E. G.

A. E. G. Thomson Houston Ibérica, S. A. Aragón, 285, Barcelona

Grandes existencias de

Motores Eléctricos de $1\frac{1}{2}$ A 200 H. P.

Conductores eléctricos : Cobre desnudo

Hilo de bobinas para reparaciones

Materiales de instalación

Interruptores de palanca

Material de alta tensión

Aparatos de medida

Lámpara EGMAR : Lámpara NITRA

ELECTRO-BOMBAS tipo KRISTALL

La mejor BOMBA, en cuanto a rendimiento, de no tener avería

Enviamos gratis Ingeniero para realizar estudios de instalaciones de Fábricas o Centrales

ROYAL HOTEL MEUBLÉ

S. A.

Carmen 22, : Barcelona

Ensanchado este Hotel con la adquisición de la casa contigua, tenemos el gusto de participar a nuestros distinguidos clientes que habiendo quedado terminadas las obras de la

GRAN AMPLIACIÓN

efectuada en el mismo, contamos desde ahora con

37 nuevas habitaciones

la mayor parte de ellas con cuarto de baño particular y dotadas de todo el confort moderno

Este Hotel, único en su clase en Barcelona, no tiene igual en España ni superior en el extranjero

Bar La Bohemia

CENTRO DE SPORTS

ESPECIALIDAD EN SODAS
Y BEBIDAS DE TODAS CLASES

VENTA DE VINOS, LICORES
Y CHAMPAGNES

SERVICIO DE RESTAURANT

SABADOS Y DIAS FESTIVOS

Precios económicos

Calle de la Palma, 17

Ha tastat vostè l'exquisit

ANIS

BAGES?

Provi'l, que és el millor

FABRICANT

FILL DE R. CURA

Fàbrica a Sant Fructuós de Bages
Despatx i magatzems a Manresa
Sucursals a Vich i a Sabadell

Representant a Granollers

Josep Sala

12, Plaça d'en Perpinyà, 12

ALERTA! ALERTA! ALERTA!

Se ofrecen en esta población aguas minerales como procedentes de los manantiales VICHY CATALAN, sin serlo.

Llamamos la atención de los consumidores para que no se dejen sorprender y para que se fijen bien en las botellas que les ofrezcan, puesto que las de los manantiales VICHY CATALAN llevan tapones, cápsulas, precintos y etiquetas con el nombre «Sociedad anónima VICHY CATALAN», y, por lo tanto, dejan de proceder de dichos manantiales las que no los lleven.

SABONS

I LLEIXIUS

Fabricant:

JULI CANUT

Barcelona (La Segrera)

Representant a Granollers
amb dipòsit per a la venda

LLUIS OLIVÉ

Josep Umbert (Aurora), 37